

Arrest

nr. 229 813 van 5 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34 / 1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2019 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ABDUL, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 31 augustus 2015 samen met haar echtgenoot toe op het Belgische grondgebied en diende op 3 september 2015 een verzoek in om internationale bescherming.

1.2. Op 4 augustus 2016 werd verzoeksters dochter, R., geboren.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 5 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna:

de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 25 juli 2018 (RvV 25 juli 2018, nr. 207 198).

1.4. Op 1 augustus 2018 werd verzoeksters dochter, A.(...), geboren.

1.5. Verzoekster diende op 29 januari 2019 een tweede verzoek in om internationale bescherming.

1.6. De commissaris-generaal trof op 17 april 2019 een beslissing waarbij het volgend verzoek niet ontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiitische moslima afkomstig uit Bagdad. Uw broer H.(...), een taxichauffeur, zou na een ontvoering in 2006 niet meer terug naar huis zijn gekomen. Uw vader zou hier zo van af hebben gezien dat hij eveneens het leven liet. Een andere broer van u A.(...) H.(...), H.(...) R.(...)(O.V. (...)) zou in 2012 het slachtoffer zijn geweest van een ontvoering waarbij zijn tatoeages werden verwijderd. Uiteindelijk zou u in augustus 2015 Irak definitief verlaten hebben nadat uw echtgenoot A.(...) N.(...) I.(...) M.(...) A.(...) (O.V. (...)) door de militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) werd bedreigd nadat hij in zijn hoedanigheid als militair deze militie had tegengehouden toen zij een vermeende – soennitische – terrorist wouden arresteren. U reisde, samen met uw echtgenoot en uw broer Hassan, vanuit Bagdad met uw paspoort naar Turkije. Vanuit Turkije gingen jullie via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Wenen naar België waar u op 3 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

In België beviel u op 4 augustus 2016 van een dochter R.(...) (O.V. 8.116.736).

Op 6 december 2017 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van uzelf en uw echtgenoot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie gingen in beroep tegen deze beslissing. Tijdens deze beroepsprocedure gaf uw echtgenoot aan dat hij niet de volledige waarheid had gesproken en dat hij in werkelijkheid gedeserteerd was omdat hij het bericht had gekregen dat hij werd overgeplaatst naar de frontlinie tegen Islamitische Staat (IS). Uit schaamte en angst zou hij deze ware reden niet vermeld hebben. Verder werd ingeroepen dat u door uw werkzaamheden als gewezen (veiligheids)inspecteur in de groene zone eveneens over een risicoprofiel beschikte. Voorts werden meerdere documenten van het Ministerie van Defensie voorgelegd waarmee uw echtgenoot zijn desertie en de daaruit voortvloeiende vervolging wilde aantonen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) besloot evenwel dat u en uw echtgenoot geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet konden aantonen waardoor zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus jullie werden geweigerd. Jullie gingen niet in cassatieberoep.

Op 14 augustus 2018 diende u in hoofde van jullie dochter A.(...)-N.(...), R.(...) (O.V. (...)) een verzoek om internationale bescherming in gebaseerd op de claim dat ze geen toekomst heeft in Irak.

Op 29 januari 2019 dienden u en uw echtgenoot een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart hierbij dat u in de Groene Zone met de Amerikanen werkte. Tijdens deze werkzaamheden werd u geïntimideerd door een Iraakse officier die er ook werkte. U stelt dat u over bewijzen beschikt van deze werkzaamheden en dat u deze volgende keer zult meenemen. Voorts stelt u dat uw dochter hier geïntegreerd is en dat uw dochter hier naar school gaat. U verwijst tot slot naar de algemene toestand in Irak. Ter staving van uw tweede verzoek legt u uw paspoort en dat van uw echtgenoot voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij

voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient allereerst te worden gewezen op het feit dat het eerste verzoek van uzelf, waarbij u zich integraal baseerde op de asielmotieven van uw echtgenoot, door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde hierbij dat de voorgehouden problemen die uw schoonfamilie kende omwille van de functie van uw schoonvader reeds in 2008 ophielden te bestaan en dat uw echtgenoot vervolgens tot 2015 probleemloos in Bagdad kon verblijven waardoor er geen nood aan internationale bescherming kon worden afgeleid uit deze beweerdde problematiek. Zijn tweede voorgehouden problematiek, de beweerdde vervolging door AAH omwille van zijn acties tijdens zijn werkzaamheden als Iraakse militair en de daaruit voortvloeiende desertie uit het Iraakse leger, overtuigde allermint. Het CGVS oordeelde verder dat de situatie in Bagdad op dat moment niet van die aard was dat u of uw echtgenoot in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Hoewel uw echtgenoot tijdens uw beroepsprocedure aangaf dat hij niet de waarheid had verteld en dat hij in werkelijkheid gedeserteerd was omdat hij zou worden ingezet in de strijd tegen IS en er werd opgeworpen dat u omwille van uw werkzaamheden over een risicoprofiel beschikte kwam de RvV eveneens tot de conclusie dat u geen nood had aan internationale bescherming. U ging niet in cassatieberoep.

Hoewel u nu met een volledig nieuw asielmotief op de proppen komt, in casu een probleem dat u gekend zou hebben tijdens uw werkzaamheden, kan dit allermint beschouwd worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u of uw echtgenoot in aanmerking komen voor internationale bescherming.

U beperkt zich immers tot de blote verklaring dat u tijdens uw werkzaamheden met Amerikanen in de Groene Zone werd geïntimideerd door een Iraakse officier. Het hoeft geen betoog dat een blote verklaring die u op geen enkele manier staft of verduidelijkt allermint beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u, of uw echtgenoot, in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming. Bovendien repte u voorheen met geen woord over deze voorgehouden gebeurtenis. Dit terwijl tijdens de beroepsprocedure in het kader van het eerste verzoek van uzelf en uw echtgenoot zelfs werd opgeworpen dat u door uw vroegere werkzaamheden over een risicoprofiel beschikte. Indien u tijdens deze werkzaamheden daadwerkelijk ooit iets meemaakte wat kon wijzen op een mogelijke nood aan internationale bescherming, mag worden verwacht dat er dan op zijn minst ook zou worden verwezen naar dergelijke concrete gebeurtenis. Dient te worden opgemerkt dat uw echtgenoot omtrent deze voorgehouden gebeurtenis evenmin verklaringen aflegde of elementen aanbracht die konden leiden tot de conclusie dat deze voorgehouden gebeurtenis een element betreft dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat jullie in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming. Het CGVS wenst hierbij te verwijzen naar de beslissing die werd genomen in hoofde van uw echtgenoot in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming dat u indiende in hoofde van uw dochter dient te worden opgemerkt dat dit evenmin beschouwd kan worden als een nieuwe element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u of uw echtgenoot in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming. U baseert dit verzoek immers louter, zonder enige verduidelijking, op een de blote verklaring dat er geen toekomst voor haar is in Irak. Uw stelling dat uw dochter hier naar school gaat en geïntegreerd is kan evenmin leiden tot de conclusie dat u of uw echtgenoot mogelijks alsnog in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming. Uw oudste dochter is slechts 2,5 jaar oud. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat ze op die leeftijd dusdanig geïntegreerd zou zijn in een westerse maatschappij dat er een eventuele nood aan internationale bescherming zou kunnen bestaan.

Dient nog te worden opgemerkt dat het tweede verzoek van uw echtgenoot eveneens niet ontvankelijk wordt verklaard door het CGVS en dat het feit dat uw broer A.(...) H.(...), H.(...) R.(...) (O.V.: (...)) op 14 november 2018 alsnog door het CGVS erkend werd als vluchteling niet kan worden beschouwd als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u of uw echtgenoot in aanmerking komen voor internationale bescherming daar elk verzoek om internationale bescherming individueel en op eigen merites beoordeeld wordt.

De paspoorten zijn louter een aanwijzing voor de identiteit, herkomst, verblijfplaatsen en reisweg van uzelf en uw echtgenote maar bevatten geen aanwijzingen waaruit geconcludeerd zou kunnen worden dat jullie mogelijk nood hebben aan internationale bescherming.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene situatie in Irak moet worden opgemerkt dat aan een asielzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend

geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12,

van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Gelet op voorgaande, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/8 en artikel 57/6/2, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekster citeert de geschonden geachte wetsbepalingen en stelt dat de verwerende partij bij voorrang dient te onderzoeken of er 'nieuwe elementen' zijn, waarbij volgens haar de verwerende partij zelf dient te onderzoeken of er nieuwe elementen zijn en zij van oordeel is dat bepaalde elementen niet werden onderzocht. Ze wijst erop dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken had naar voor gebracht dat ze tijdens haar werkzaamheden voor de Groene Zone in Bagdad werd aangerand door een Iraakse officier waarna ze klacht neerlegde en door de Iraakse officier werd lastiggevalen. Vervolgens stipt verzoekster aan dat haar broer door de verwerende partij op 14 november 2018 als vluchteling werd erkend omwille van zijn homoseksualiteit.

Verzoekster haalt in haar middel aan dat haar noch door de Dienst Vreemdelingenzaken, noch door de commissaris-generaal werd gevraagd waarom zij het nieuwe element inzake de aanranding niet eerder

kon opwerpen. Verzoekster stelt dat zij niet de kans heeft gekregen om zich op dit punt te verdedigen en dat zij had kunnen verduidelijken waarom zij dit element niet eerder had opgeworpen, waardoor volgens haar artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt geschonden.

De verwerende partij wekt hiermee onbewust de schijn, zo stelt verzoekster, dat de 'nieuwe elementen' betrekking moeten hebben op situaties of feiten die zich hebben voorgedaan na de eindbeslissing in de eerste asielprocedure terwijl de notie 'nieuw element' in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet een bredere betekenis heeft en slaat op alle feiten/elementen/situaties, ongeacht de datum hiervan.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoekster in op het tweede element inzake de homoseksualiteit van haar broer. Verzoekster treedt de commissaris-generaal bij dat de erkenning van haar broer geen persoonlijk gegeven vormt waardoor zij in aanmerking zou kunnen komen voor internationale bescherming. Verzoekster stelt dat zij met dit element enkel impliciet wilde verwijzen naar haar eigen homoseksualiteit, maar dat haar niet de kans werd geboden om dit te verduidelijken. Sinds 2016, zo beweert verzoekster, onderhoudt zij een homoseksuele relatie met mevr. A. N. en zij voegt in dit verband een schriftelijke verklaring toe waarin deze relatie wordt bevestigd. Deze relatie onderhoudt zij, zo vervolgt zij, zonder dat haar echtgenoot er iets van weet, waardoor zij hierover niet vrij durft te spreken. Verzoekster voegt toe dat homoseksualiteit binnen de Arabische gemeenschap en de islam-cultuur ten strengste 'verboden' is waardoor zij hier niet zomaar mee naar buiten kan komen. Volgens verzoekster is haar broer de enige die haar begrijpt en steunt. Dit is volgens haar de reden waarom zij naar haar broer verwees zonder hierover uit te wijden. Verzoekster is van oordeel dat dit een nieuw element betreft dat door de verwerende partij op een behoorlijke wijze diende te worden onderzocht. In dit verband verwijst verzoekster naar een eerder arrest van de Raad van 2014 over een schriftelijke getuigenis inzake homoseksualiteit.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt als bijlage bij haar verzoekschrift een ongedateerde schriftelijke verklaring toe van mevr. A. N. (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster een kleurenkopie neer van de Nederlandse identiteitskaart van mevr. A. N.

2.3. Beoordeling

2.3.1. In de thans bestreden beslissing, waarbij verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming van 29 januari 2019 niet-ontvankelijk wordt verklaard, stelt de commissaris-generaal vooreerst vast dat verzoekster in het kader van haar tweede verzoek met een volledig nieuw asielmotief op de proppen komt, met name de intimidatie door een Iraakse officier die zij zou hebben ervaren tijdens haar werkzaamheden met Amerikanen in de Groene Zone.

De commissaris-generaal wijst erop dat verzoekster zich op dit punt tot een blote verklaring beperkt en dat haar risicoprofiel omwille van haar vroegere werkzaamheden reeds aan bod was gekomen bij de beroepsprocedure in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, zodat mag worden verwacht dat zij van deze concrete gebeurtenis melding zou hebben gemaakt.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal dat het verzoek om internationale bescherming dat werd ingediend in hoofde van verzoeksters dochter geen nieuw element uitmaakt omdat er omwille van haar prille leeftijd bezwaarlijk sprake kan zijn van een behoefte aan internationale bescherming omwille van verwestering.

Vervolgens wordt eraan herinnerd dat ook het tweede verzoek om internationale bescherming van de echtgenoot van verzoekster niet-ontvankelijk werd verklaard en dat het gegeven dat verzoeksters broer op 14 november 2018 als vluchteling werd erkend niet als een nieuwe element kan worden beschouwd omdat een verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Tenslotte wordt naar aanleiding van de verwijzing naar de algemene situatie in Irak gesteld dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon en dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden heeft aangetoond die maken

dat zij specifiek geraakt zou worden om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad.

2.3.2. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de verzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de verzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

2.3.3. Het eveneens door verzoekster geschonden geachte artikel 57/6/2, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

De Raad stipt vooraf aan dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar tweede verzoek om internationale bescherming van 29 januari 2019 haar internationaal Iraaks paspoort neerlegde en op 25 maart 2019 werd gehoord door de gemachtigde van de minister waarbij een verklaring in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werd opgemaakt. Hierin werden volgende *“nieuwe elementen of feiten”* vermeld:

“Ik werkte met de Amerikanen in de Green Zone, daar werd ik geïntimideerd door een Iraakse officier die er ook werkte. Ik heb daarvan een bewijs dat ik er werkte op mijn GSM,; ik zal deze afdrucken en de volgende keer meenemen naar mijn 2^e interview.”

Verzoekster verklaarde *“de algemene toestand die niet goed is”* en stelde het volgende: *“Ik wil zelf ook niet terugkeren, ik wil heir verder leven, ik ben hier 2 maal bevallen, mijn dochter gaat naar school. Zij is geïntegreerd met andere kindjes.”* Daarnaast stelde verzoekster in hoofde van haar beide kinderen *“De algemene toestand in Irak”* te vrezzen. Zij verklaarde tenslotte dat zij niets meer toe te voegen had (AD, stuk 8, Verklaring volgend verzoek, 25 maart 2019, motieven).

2.3.5. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gewezen op de eerste asielprocedure van verzoekster, die integraal gebaseerd was op de asielmotieven van haar echtgenoot en die definitief werd afgesloten met een weigeringsarrest van de Raad van 25 juli 2018 (zie punt 1.3.).

Vervolgens stipt de commissaris-generaal aan dat de hierboven weergegeven verklaring van verzoekster over de intimidatie door een Iraakse officier niet beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming omdat zij zich beperkt tot een blote bewering die niet wordt gestaafd en dat verzoekster dit element niet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming en evenmin in de beroepsprocedure had vermeld. Indien aangenomen kan worden dat deze vrees reeds bestond ten tijde van verzoeksters vorige asielaanvraag en zij dit element eerder had kunnen opwerpen, kan dit bezwaarlijk een nieuw element zijn in de zin van artikel 57/6/2, §1, van de vreemdelingenwet (RvS 13 februari 2018, nr. 12.714 (c)).

Met betrekking tot de situatie van verzoeksters dochters wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Uw stelling dat uw dochter hier naar school gaat en geïntegreerd is kan evenmin leiden tot de conclusie dat u of uw echtgenoot mogelijks alsnog in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming. Uw oudste dochter is slechts 2,5 jaar oud. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat ze op die leeftijd dusdanig geïntegreerd zou zijn in een westerse maatschappij dat er een eventuele nood aan internationale bescherming zou kunnen bestaan.”*

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op de door verzoekster aangehaalde algemene situatie in Irak waarbij de commissaris-generaal concludeert dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, en dat er evenmin persoonlijke omstandigheden werden aangebracht die een verhoogd risico met zich zouden brengen.

2.3.6. Verzoekster betoogt in haar middel dat zij de kans niet zou hebben gekregen om uiteen te zetten waarom zij dit element niet eerder had kunnen aanbrengen. Verzoekster verzuimt echter om te verhelderen wat haar zou hebben belet om haar loutere beweringen inzake intimidatie door een Iraakse officier ofwel ter gelegenheid van haar oorspronkelijke asielaanvraag van 3 september 2015, ofwel in het kader van de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 5 december 2017 aan te brengen, waardoor zij elk belang ontbeert bij haar kritiek.

2.3.7. Naar aanleiding van de verwijzing van verzoekster in haar middel naar de erkenning van haar broer omwille van diens homoseksualiteit, stelt de Raad vast dat verzoekster deze erkenning ter gelegenheid van haar tweede verzoek om internationale bescherming nooit als een *“nieuw element”* had aangereikt. De beweringen van verzoekster dat zij naar de erkenning van haar broer zou hebben verwezen, vinden geen steun in het administratief dossier en haar betoog mist op dit punt feitelijke grondslag.

Verzoekster kan immers onmogelijk van de commissaris-generaal verwachten dat deze bepaalde elementen, die geen betrekking hebben op haar persoonlijke situatie *proprio motu* zou gaan onderzoeken, laat staan dat zij zou mogen verwachten dat de commissaris-generaal een element, dat niet naar voor werd gebracht, zou gaan beschouwen als een impliciete verwijzing naar haar persoonlijke situatie. De bewijslast met betrekking tot de nieuwe gegevens rust nog steeds in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming.

2.3.8. Verzoekster toont niet aan dat zij haar huidige beweringen met betrekking tot haar homoseksuele relatie met mevrouw A. N. sedert 2016, de schriftelijke verklaring van deze vrouw en de kopie van haar Nederlandse identiteitskaart (Verzoekschrift, bijlage 2; stuk neergelegd ter terechtzitting) op 25 maart 2019 had aangereikt in het kader van haar ‘verklaring’ ter gelegenheid van haar tweede verzoek om internationale bescherming, zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Er kan de commissaris-generaal dan ook geen schending van artikel 57/6/2, §1, van de vreemdelingenwet worden verweten doordat dit element niet zou zijn onderzocht. Indien verzoekster wil laten nagaan of deze gegevens als *“nieuwe feiten of elementen”* in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd, staat het haar vrij een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.3.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 51/8, noch van artikel 57/6/2, §1, van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN